

Fay Hattındayız-10

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (74.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Yaşadığımız zaman ve bizden sonra kıyamete kadar yaşayacak insanların zamanları için fitnelerin hayatın realitesi olduğu ve kadınla erkeğin birbirine karşı veya siyasetin, malın birer fitne çeşitleri bulunduğu, Rabbimizin de bizi kitabında bunlardan haberdar ettiği gerçeğinden söz ediyoruz.

Şimdiye kadar işlediğimiz başlıklarla bu konuyu yeterince anladığımızı düşünüyorum. Bu arada bir endişeyi de dillendirmek gerekir: Eğer mümin, bilgisini-tefekkürünü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden kaynaklanan damarlara dayandırmazsa fitneler başta olmak üzere herhangi bir konuyu felsefe üzerinden çözmeye çalışır ve felsefe üretir. O zaman felsefe de kendi kendine fitne olur.

Mesela kadın erkeğe, erkek kadına karşı birbirlerine kilitlenmiş konumda durmaktalar, birbirleriyle imtihan olmaktadır. Eğer biz bu konuyu en temelde Resûlullah aleyhissalatu vesselamin yönlendirmesiyle ana başlık altında anlamayı beceremezsek kalkıp kadını ve erkeği insan felsefesiyle yorumlamaya yöneliriz. Güçlünün zayıfı ezdiği, kimsenin konumuna razı olmadığı ve dolayısıyla herkesin mevcut imtihanını kaybettiği bir hayat böyle ortaya çıkar. Bütün fitne çeşitleri için bu konuşulabilir.

Bir Müslüman'ın zihin dünyasını ayetler ve hadisler beslemelidir. Temel ilkeleri ve hayata bakışı, hayatın bir imtihana dönüşmesini tıpkı namaz kılmayı Resûlullah aleyhisselamdan öğrenerek onu ahiret kazancımıza sebep olacak bir ibadete dönüştürmemiz gibi aynı mantıkla, hayatın fitneye dönüşmesine karşı da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden kaynaklanmış düşüncelerle fitne, rahmete dönüştürülebilir. Aksi takdirde her fitnenin çözümü zaten kendi başına fitne olacaktır ve bataklıktan kurtulacağız diye diğer bataklığa geçmek bir çözüm değildir.

'Lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' demiş insan herhâlde nihayetinde Allah'ın rahmetinden ve ona gönderdiği rahmet sebeplerinden istifade eden biridir. Ama özellikle asrımızda, özellikle birtakım fitneler için gerekli hadis-i şeriflerin olduğundan da söz etmeliyiz. Mesela yüzyılımızda yaşanan alaboralık, evlat konuları, mal bulunmasına rağmen malsız gibi yaşama gibi en temelde duran ve düşüncelerimizi Allah'a, Kur'an-ı Kerim'e ve hadis-i şeriflere bağlayacak mantığımızın oluşması için bu konu vurgulanmalıdır.

Bu minvalde beş hadis-i şerifi not etmeliyiz. Elbette bu hadislerin üzerinde "İki binli yıllarda yaşayan Müslümanlar için kurtuluş vesilesidir" yazmıyor ama okuduktan sonraki yönlendirmeye göreceğiz ki bunlar, asrımızdaki sıkıntılarımıza karşı bir ön tedbir ve zihin hazırlığı olarak aslında bizim içindir. Önümüze çıkan ve çıkacak fitnelere karşı tedbirlerimizin hangi eksende olması gerektiğini anlatan bilgileri görebileceğimiz, bu bakımdan ana mantalitemizi oluşturup yeri geldiğinde coşturan, yeri geldiğinde tefekkür ettiren ve yeri geldiğinde teselli eden hadislerden beş tanesi şöyledir:

1- "Zamana sövmeyin, zaman dediğiniz Allah'tır."

لَا تَسْتَوُوا الدَّهْرَ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الدَّهْرُ.

(Müslim, 2246 ve benzer bir rivayet Buharî'de de vardır.)

Neden?

Çünkü Allah Teâlâ yaratmış olduğu için kâinat vardır. O henüz kıyametin saatini uygulamadığı için hayat devam etmekte, güneş dönüyor da günler ve tarihler meydana geliyor. Allah Teâlâ tarihin bitişini ilan ettikten sonra tarih olmayacaktır. Mevcut yaşanan zamanın ve geleceğin Halık'ı Allah'tır ve bir mümin, Allah'ın yanlış bir şey yarattığını söyleyemez. İçindeki her şeyiyle birlikte bu zamanı yaratan Allah'tır. Teknolojik ve iletişimin kolay yapıldığı bir zaman olarak bu zamanı yaratan odur.

Müslüman'ın zamanı kötölemesi, "kahrolası bir zamanda yaratıldık!" demesi veya işlerin kötülüğünün zamanın kötülüğü sebebiyle olduğunu söylemesi, zamanı öne çıkarıp onu kötöleyerek kendi beceriksizliğini ve kulluktaki başarısızlığını ortaya atması, ucu Allah'a imana dayanan bir sorundur. Seni bu zamanda yaratan ve bu zamanı da bu zaman olarak yaratan Allah olduğu müddetçe kimsenin zaman özü yoktur.

O özür şöyle olabilirdi: Allah Teâlâ üç yüzyıl önce yarattığı kullarına günümüzden daha farklı bir uygulama yapsaydı, namaz başına farklı bir karşılık verseydi ve günümüzde yarattıklarına onlarla aynı sevapları vermediğini buyursaydı, özür gerçekleşebilirdi. Hâlbuki Âdem aleyhisselamdan bu yana aynı güneşin altında ışınlandığımız, gece ve gündüz aynı olduğu gibi iman da imansızlığın sonucu olan cehennem de aynıdır. İnsan iki kulaklı, iki gözlü, bir burunlu aynı insandır.

Değişen bir şey olmamasına rağmen, insanın nimetlerden dolayı bozulması sebebiyle zamanı kötü olarak algılamak hatasına düşüldü. Bu da temelde Allah Teâlâ'nın sistemine karşı -iyi ifadeyle- anlayışsızlık ya da daha ilerisinde Allah'ın kurduğu düzeni kabul etmeme sonucunu getiriyor. Bunların hiçbiri uygun değildir ve müminin ağzından çıkamaz.

Teslim olunacak gerçek şudur: Dün, bugün ve yarın; bütün zamanlar Allah'ındır. Sonuçta elde edilecek cennet-cehennem ve karar, hüküm de Allah'ın olduğuna göre bize itaatten ve yaşadığımız zamanı en iyi şekilde değerlendirmekten başka bir seçenek kalmaz. İnternetin bu zamanda gençleri bozduğunu söyleyerek ondan uzaklaşmak yerine onun bu tarafını bilmek ama aynı internet sayesinde medreseye gitmeye gerek kalmaksızın bütün kitapların gençlerin ayağına gelebildiği ve masa başında hoca olunabildiği gerçeğiyle birlikte düşünmek lazımdır. Bu iki yönlü bir gerçektir.

Herkes zamanının en iyisi olmaya mecburdur. Zamanı kınayarak sadece sakız çiğnenir.

2- Sad bin ebi Vakkas radiyallahu anh rivayet ediyor: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dedim ki: "Ya Resûlallah, insanlar arasında en çok sıkıntıyı kim çeker?"

Buyurdu ki: Peygamberler. Sonra da herkes ağırlığına göredir. İnsanlar dindeki ağırlığına göre imtihan olurlar. Eğer dini (dindarlığı) güçlü ise sıkıntısı da çok olur. Eğer dini (dindarlığı) zayıfsa Allah ona fazla musibet vermez. O kadar ki mümin kul, sıkıntılarla boğuşa boğuşa sonunda tertemiz hâle gelir ve Rabbine öyle gider." (Tirmizî, 2398)

Ümmet-i Muhammed'in temel karakterini Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem böylece anlatıyor. Kişinin bünyesinde, ailesinde, işyerinde, sokakta yürürken dini ile bağı kuvvetliyse sıkıntıları da artıyor. Bünyesinde din hafifleyip Allah'a ve şeriatına bağlılığı azaldıkça ise sıkıntılar da azalıyor.

Bu ikazdan anlıyoruz ki dinimizden birilerinin telkin ettiği gibi seküler ve demokratik ruhu sindirdiğimizde 'sorunların biteceği' doğrudur; çünkü Allah'a yükselmeyi hedefleyenler kesinlikle daha çok yorulacaklardır. Zira uçsuz bucaksız feza yolculuğuna taliptirler ve kimse beş liralık benzinle bu yolculuğa çıkamaz. Yerde sürünmek isteyen içinse yakıtı ihtiyaç yoktur. Allah'ı ve cemalini isteyenler, bunun bedelsiz olmasını kabul edemezler.

Bu talebin faturaları fertler bazında ödeneceği gibi ümmet bazında da ödenecektir. En son gelenler oldukları hâlde cennetin kapılarının açılacağı ilk ümmet, bizim ümmetimizdir. Musa aleyhisselamın ümmetinin on gün olsun katlanamadıkları çileye bin dört yüz senedir bugüne kadar, bugünden sonra da Allah'ın murat ettiği kadar katlanan bir ümmet olarak bizim ümmetimiz... Ümmetimizin hiçbir sıkıntısı olmasa bile, her gece uykusunu sabah namazı vaktinde bölmek gibi bir zorluğa katlanması bile en azından ödediği çile faturalarından biridir. Bu ümmetin fertleri yataklarında doyana kadar uyuyamamaktadır, helal kazandığı parasını bile deste deste saklayamamış, parasından Allah'ın payını çıkarıp vermiştir.

Meşakkatlerimiz boşuna değildir. Biz çilemizin bitmeyeceğini biliyoruz ancak bunlardan sonra Allah'ı ve cennetini bulacağımızı da biliyoruz.

3- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Ey insanlar, düşmanla karşılaşmayı arzu etmeyin. Allah'tan afiyet isteyin. Ama düşman size gelir de karşılaşırsanız sabredin. Bilin ki cennet, kılıçların gölgesi altındadır." (Buharî, 3024; Müslim, 1741)

Mantiğimizi oluşturan cümleler bunlardır. Afiyet, dertsizliktir. Bela peşinde koşan bir mantalitemiz yoktur. Ama karşımıza geldiğinde ise -cihadın sembolü olarak- kılıcın gölgesi altında cenneti bulacağımızı biliriz. Cennetin ne kadar bulunacağı, ne kadar kılıç gölgesinin sağlandığı üzerinden hesaplanacaktır.

Ve bu hadis sadece bir kâfir ordusunun işgaline karşı hazır olmakla ilgili değildir. Ailemizde de bela istemeyiz, mümin kardeşlerimizle ilişkilerimizde de. Hatta caminin de klimalısını isteriz; "madem bu dünyaya imtihan için gelmişiz, tavanı olmayan, güneşin kafamızı kaydattığı bir camide namaz kılalım" demeyiz. Camilerimiz halılı, klimalı olur. Evlerimiz müreffeh olur. Efendimiz aleyhisselam bize çileli bir dünya bırakmıştır diye barakalarda yaşamamız gerekmez.

Camilerimizin konforlu, evlerimizin refahlı, altımızda arabalar olmasında hiçbir sakınca yoktur. Hatta imkân olursa özel helikopteri bulunan müminler olmamız da tümüyle sakıncasızdır. Allah bu nimetleri mümin kulları için yaratmıştır. Zekâtını verdikten sonra Karun'u çirak diye işe alacak kadar bile parası olabilir insanın. Fakirlik, hastalık, yalnızlık müminin kaderi değildir. İsrail'in tanklarının etrafında mecburî hayat yaşamak müminin kaderi değildir. Bunlar anca müminin imtihanı olabilir.

Fakat Rabbimiz önümüze fakirliği çıkardığında da dayanmayı bilmemiz gerekir. Yüzlerce kilometre yol yürüyebilecek kadar sağlam ayaklı, vücut kondisyonu tamamen yerinde biri olmak isteriz ama Rabbimiz sakatlık verir, yatalak olursak da eriyip dökülmeyiz. İnsanı nahoş karşılayan her türlü şey düşmandır. Esasen talebimiz sorunsuz ve düşmansız bir hayattır, Allah'tan temennimiz bu olmalıdır.

Resûlullah aleyhissalatu vesselam, amcası Abbas radiyallahu anha şöyle buyurmuştur: "Amcacığım, sana çok güzel bir tavsiyede bulunayım mı? Allah'tan afiyet iste."

4- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, 'içini ve dışını Allah'a teslim etmiş kimse' anlamına gelen mümin arasında bir örnek veriyor: Mümin buğday başaklarına benzer. O da topraktadır ama onu ayakta tutan ağacı cılız olduğundan rüzgâr ne taraftan eserse onu diğer tarafa yatırır. Öyle yatar böyle yatar ama fırtınalar geçtikten sonra ayağa kalkar, yine buğday başağı olur. Münafık ise çam ağacı gibidir. Yaprakları hep üstündedir, rüzgârdan yıkılmaz. Sonunda bir balta ile yıkılır gider. (Müslim, 2809)

Müminin fitnelere ve imtihanlara karşı görüntüsünü böyle bir benzetmeyle tanıtan Efendimiz aleyhissalatu vesselam, amellerin hasat edileceği gün olan mahşer zamanına mümin olarak geldiğinden, onun işinin yine kâra dönüşeceğini haber vermektedir. Zaten cennete girince de çektiği bütün çileler tatlı bir hatıradan öteye gitmeyecektir. Mümini bu şekilde görüp kabul etmek gerektir.

Kâfir ise hastalansa bile iki günde iyileşir. Parasını hep bir yerlerden bulabilmekte, kredi çekip sıkıntısını gidermektedir. Onların mezarları bile Müslümanlar'ın mahallelerinden daha şirin görünüyör olabilir.

Ama cehenneme odun olmak üzere yıkılıp gitmektedirler.

Bu hadis-i şerifi her mümin, başı ağrıdığına bile düşünmek yolunu seçmelidir. Bu tam bir 'ağrı kesici' özellikte hadis-i şeriftir ve hayatın aslını öğretmekte, iman farkını tanıtmaktadır. Mümin insan, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden böyle bir zihin yapısıyla beslenmez de hayatı dizi-filmler

üzerinden algılar ve yaşam tarzını böyle oluşturmaya kalkar, beklentilerini bu etkilerin sonucuyla belirlerse çıldırabilir. Çıldırmasa bile şüphelerle doldurduğu bir imanın sahibi olur. Bu tedbirlerin alındığı bir imanla ayakta duranlar da Allah'ın izniyle mağlubiyet bilmezler.

5- Efendimiz aleyhisselam buyuruyor: "Doğrusu, mümine şaşarım, hep kazançlıdır. Zaten müminden başkasının da böyle bir imkânı yoktur. Ona Allah'tan bir nimet gelse secdeye kapanıp şükreder, kazanır. Başına bir musibet gelse sabredip ayakta durur, yine kazanır." (Müslim, 2999)

Resûlullah aleyhissalatu vesselamın sevdiği mümin, belalar gelince de nimetler gelince de kazanan müminmiş. Bugün hacca gittiği zamanki iman duygusallığını İstanbul'daki işyerine döndüğünde kaybeden mümin, Resûlullah'ın bu hayret bakışlarından uzaktır. Çocuğu parkta sağlıklı şekilde oynarken sapasağlam olan mümin, çocuk kazara rahatsızlanıp kıvranmaya başladığında kaybediyorsa Resûlullah'ın imrendiği bu değildir. Bu müminin daha epey koşması lazımdır.

Kendisi siyasette iyi bir noktadayken ve telkinatı dinlenirken yüzü gülen ama karşısında zorlukları bulduğunda bocalayan ve çöken mümin, hadis-i şerifin örnek verdiği ve kaybetme ihtimali olmayan mümin değildir. Mümin secdede de hastanede de kazanır, ağlarken de gülerken de kazanacağı gibi. Gayesi Allah'ı kazanmaksa eğer.

Yalnızca dünyaya kilitlemişse ve dünyayı kazanmaktan başka bir şey algılayamıyorsa onun zaten kazanacağı bir şey esasen yoktur. Rabbimiz bizi nimetleriyle imtihan edecekse hazır olup bunu kazanmak zorundayız. Hayır, musibetleriyle imtihan edecekse bunu da hazır olup kazanmalıyız. Ne zamanı kınayabiliriz ne de peygamberlerin bile muaf tutulmadığı bir şeyden muaf tutulmayı...

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.